

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ & ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ**

Αθήνα 27 Οκτωβρίου 2016

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Θέμα: «Συνέντευξη του αναπληρωτή υπουργού Εσωτερικών και Διοικητικής Ανασυγκρότησης Χριστόφορου Βερναρδάκη στον ραδιοφωνικό Σταθμό του ΑΠΕ-ΜΠΕ Πρακτορείο 104,9 και τον δημοσιογράφο Νίκο Γιώτη»

Δημ: Θα θέλαμε καταρχάς ένα σχόλιο για την χθεσινοβραδινή απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας για τηλεοπτικές συχνότητες.

Χρ.Βερναρδάκης: Θα έλεγα να πέσουν οι τόνοι, διότι έχει ανοίξει μία θεσμική πληγή με την απόφαση του ΣτΕ. Και η θεσμική αυτή πληγή έχει να κάνει με το ότι έχουμε σαφέστατη παραβίαση της διάκρισης των εξουσιών. Εδώ έχουμε μία κατά κάποιο τρόπο πολιτική απόφαση και όχι απλώς μία απόφαση αντισυνταγματικότητας, η οποία ενστερνίζεται τον πυρήνα των επιδιώξεων μίας συγκεκριμένης πλευράς. Εδώ έχουμε ακύρωση της νομοθετικής εξουσίας και ακύρωση επί της ουσίας και της εκτελεστικής εξουσίας. Στην ουσία δεν έχουμε σεβασμό της διάκρισης των εξουσιών, έχουμε ένα παράδειγμα επέμβασης της μία εξουσίας στην πολιτική βούληση και στην νομοθετική και κοινοβουλευτική ρύθμιση των άλλων εξουσιών.

Βεβαίως η απόφαση του ΣτΕ θα γίνει δεκτή και πρέπει να γίνει δεκτή, όμως ένας σχολιασμός είναι απαραίτητος. Συνέχεια, δεν έχει μόνο η Διοίκηση. Συνέχεια έχουν όλες οι εξουσίες. Εδώ λοιπόν το ΣτΕ, η πλειοψηφία του για την ακρίβεια, διότι εδώ πρέπει να λάβουμε υπόψη μας ότι έχουμε και μία πολύ σημαντική μειοψηφία.

Όσον αφορά την απόφαση της πλειοψηφίας θα πρέπει να τεκμηριωθεί πως έχει και μία συνέχεια και η ίδια η δικαστική εξουσία, δεδομένου ότι έχουμε προηγούμενη απόφαση του ΣτΕ η οποία λέει ότι το αρρύθμιστο τηλεοπτικό τοπίο επί πολλά συναπτά έτη, είναι αντισυνταγματικό.

Δημ: Αυτό όμως δε σημαίνει ότι επειδή υπήρχε μία συγκεκριμένη απόφαση, θα έπρεπε να ήταν ανάλογη και η επόμενη.

Χρ.Βερναρδάκης: Προφανώς. Αλλά εδώ δεν έχουμε απλώς μία κρίση μίας διάταξης, εδώ έχουμε μία πολιτικού χαρακτήρα απόφαση, η οποία ακυρώνει στην ουσία τη δυνατότητα του κράτους να ελέγχει και να ρυθμίζει το ραδιοτηλεοπτικό τοπίο, το οποίο εκ του Συντάγματος είναι κατοχυρωμένο.

Προφανώς στη Δημοκρατία δεν κρίνεται μόνο η νομοθετική και η εκτελεστική εξουσία, κρίνεται και η δικαστική εξουσία. Δεν είναι έξω από το πεδίο της κριτικής και δεν είναι ορθό δείγμα της Δημοκρατίας η μη κρίση των δικαστικών αποφάσεων όταν μάλιστα έρχονται σε ευθεία αντιπαράθεση με το δημόσιο αίσθημα.

Η κυβέρνηση θα σεβαστεί προφανώς την απόφαση του ΣτΕ, αλλά θα συνεχίσει αποφασιστικά και αταλάντευτα στη γραμμή της ρύθμισης αυτής της ανομίας που υπάρχει εδώ και 27 χρόνια.

Δημ: Ο χαρακτηρισμός που δώσατε ότι είναι μία πολιτική απόφαση, αυτό τι σημαίνει ότι επηρεάζεται η Δικαιοσύνη από κάποιες πολιτικές παρατάξεις;

Χρ. Βερναρδάκης: Όχι, δεν εννοώ ότι επηρεάζεται, προφανώς μπορεί και να επηρεάζεται ενδεχομένως, αλλά εννοώ ότι ενστερνίζεται σε μία απόφασή της όχι ένα νομικό καθεστώς αλλά κάνει μία ενσωμάτωση ενός πολιτικού επιχειρήματος.

Το ΣτΕ δεν παρεμβαίνει δηλαδή στην δικαιοκρατική συγκρότηση του Νόμου, παραδίδοντας κάποιες παραμέτρους με τις οποίες θα μπορούσε να θεραπευθεί αυτή η αντισυνταγματικότητα. Αλλά εδώ έχουμε μία άμεση απόφαση που μιλάει γενικά περί αντισυνταγματικότητας. Αυτό κατά τη γνώμη μου, αποτελεί περισσότερο ένα πολιτικό επιχείρημα παρά ένα νομικό επιχείρημα.

Δημ: Να περάσουμε τώρα στο θέμα της κινητικότητας. Τι ακριβώς προβλέπεται στη νομοθετική σας πρωτοβουλία και πως γίνεται δεκτή η κινητικότητα από τους δανειστές;

Χρ.Βερναρδάκης: Χωρίς αυτό να είναι το καθοριστικό, δεν υπάρχει καμία διαφωνία από τους δανειστές, καμία εκκρεμότητα. Όλα κυλούν ομαλά σε ό,τι αφορά στις δεσμεύσεις μας που απέρρεαν από τις συμφωνίες που έχουν γίνει. Προχωράμε σε μία ουσιαστική αλλαγή του συστήματος της κινητικότητας που κάνει ένα απλό πράγμα: συνδέει τις ανάγκες των υπηρεσιών με τις προσωπικές επιλογές των εργαζομένων. Πρόκειται για απολύτως εθελούσια, συντεταγμένη και διαφανής κινητικότητα. Η εικόνα των αναγκών και των κενών του δημοσίου θα είναι προσβάσιμη και μέσω ενός πληροφοριακού συστήματος καθώς κάθε φορέας θα θέτει στη δημοσιότητα τις θέσεις τις οποίες έχει ανάγκη με βάση το οργανόγραμμά του. Εάν αυτές οι θέσεις δεν καλυφθούν μέσω της εσωτερικής κινητικότητας, τότε θα μπαίνουμε στη διαδικασία του προγραμματισμού των προσλήψεων.

Η κινητικότητα είναι ένα εργαλείο, δεν είναι η απόλυτη λύση στο πρόβλημα της υποστελέχωσης του Δημοσίου.

Είναι ένα τεχνικό θέμα περισσότερο, το οποίο όμως με το πέρασμα του χρόνου έγινε εργαλείο πολιτικής στρέβλωσης. Θυμόμαστε και τις αντιδράσεις που υπήρξαν παλαιότερα γιατί είχαμε υποχρεωτική κινητικότητα, γιατί είχαμε διαθεσιμότητες, γιατί είχαμε σύνδεση της κινητικότητας με απολύσεις αλλά και γιατί είχαμε και ένα πελατειακό σύστημα.

Στην Ελλάδα έχουμε ένα πολύ γραφειοκρατικό σύστημα αποσπάσεων και μεταθέσεων που συντηρούσε πελατειακές δομές μέσα στο Δημόσιο. Έπρεπε να υπάρχει αυτό το εσωτερικό «γρηγορόσημο», μία παρέμβαση για να πάει πιο γρήγορα μια απόσπαση ή μία μετάθεση που καθυστερούσε πάρα πολύ. Και όλα αυτά δεν εξυπηρετούσαν ούτε τις ανάγκες της κάθε υπηρεσίας ούτε την ορθή κατανομή των ειδικοτήτων των εργαζομένων αλλά πολλές φορές ούτε και τις επιλογές του ίδιου του εργαζόμενου. Ήταν περισσότερο επιλογές ανάγκης, «να πάω κάπου για να είμαι πιο κοντά στο σπίτι μου ή την οικογένειά μου». Αυτή ήταν η «λογική» των αποσπάσεων. Αντίθετα σήμερα προσπαθούμε να κάνουμε μία ορθολογικότερη σύνδεση των συγκεκριμένων αναγκών με τις σταδιοδρομικές επιλογές και τις επιλογές ειδικότητας χωρίς βεβαίως να αγνοούμε τις οικογενειακές ή άλλες κοινωνικές επιλογές και ανάγκες.

Δημ: Εάν αυτός ο εθελοντικός χαρακτήρας δεν σταθεί ικανός να καλύψει τις ανάγκες κάποιων υπηρεσιών με μετακίνηση υπαλλήλων που πλεονάζουν σε μία άλλη υπηρεσία, τότε τι προβλέπεται;

Χρ.Βερναρδάκης: Αυτή τη στιγμή στο ελληνικό Δημόσιο δεν έχουν πλεονάσματα προσωπικού σε καμιά σχεδόν υπηρεσία. Αυτό πιθανώς να το αντιμετωπίζαμε πριν από καμιά δεκαριά χρόνια αλλά σήμερα δεν υπάρχει. Σήμερα έχουμε απώλειες 400.000 υπαλλήλων από το 2010 και μετά. Οι απώλειες αυτές συνεχίζονται λόγω της σχέσης προσλήψεων με τις αποχωρήσεις στο ένα προς πέντε που ισχύει από τότε μέχρι σήμερα και από του χρόνου θα γίνει ένα προς τέσσερα και το 2018, ένα προς τρία. Το πρόβλημα όμως δεν είναι στις ελλείψεις προσωπικού και να πάρουμε κάποιους να τους πάμε κάπου αλλού. Το πρόβλημα είναι να δούμε ποιες ειδικότητες λείπουν και για ποιο λόγο λείπουν. Λείπει διοικητικός; Λείπει οικονομολόγος; Λείπει λογιστής; Λείπει πληροφορικός; Και πάνω σε αυτή την προϋπόθεση να χτίσουμε μία κινητικότητα με βάση τις επιλογές που κάνει ο εργαζόμενος ο οποίος μπορεί να θελήσει να αλλάξει θέση εργασίας, πάντα όμως σε σχέση με την ειδικότητά του και στον τομέα του. Εάν, τώρα, δεν λυθούν κάποια προβλήματα κενών με την εθελοντική κινητικότητα, θα έχουμε μία πολύ πιο ξεκάθαρη εικόνα σε σχέση με τον προγραμματισμό των προσλήψεων. Έτσι οι προσλήψεις πλέον δεν θα είναι «τυφλές», δεν θα είναι «θέλω 5.000 ανθρώπους» γενικά, αλλά θα είναι αντίστοιχες των αναγκών και ελλείψεων σε συγκεκριμένες ειδικότητες.

Βασική αρχή της κινητικότητας είναι ότι η κάθε μετάθεση θα αφορά την πλήρωση μίας κενής οργανικής θέσης με βάση την εικόνα που θα έχουμε από το οργανόγραμμα του κάθε φορέα ή υπηρεσίας. Όταν υπάρξει κενή οργανική θέση με σαφή περιγραφή της ειδικότητας τότε μπορούμε να προχωρήσουμε σε μετάταξη. Σε ό,τι αφορά τώρα το σύστημα αποσπάσεων αυτό διατηρείται όμως πλέον θα είναι σαφώς οριοθετημένο χρονικά. Οι αποσπάσεις θα μπορούν να γίνονται για έκτακτες υπηρεσιακές ανάγκες και θα διαρκούν ένα έτος με δικαίωμα μερικών μηνών ανανέωσης. Εάν αυτόν που είναι αποσπασμένος τον έχει ανάγκη η υπηρεσία σε μόνιμη βάση και ο ίδιος θέλει να παραμείνει τότε θα πρέπει

αυτή η απόσπαση να μετατραπεί σε μετάταξη δηλαδή να καλύψει κενή οργανική θέση στον φορέα αυτόν.